

Krvavá fontána

Jaroslav Velinský

***Hrvaná
fontána***

**Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství Mystery Press**

AUGUSTIN VELIKÝ

Spravedlivá pistole
Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána

Krvavá fontána

Jaroslav Velinský

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – Heirs, 2010 / 2018

Cover © Daniel Špaček, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-038-3 (epub)

ISBN 978-80-7588-039-0 (mobi)

ISBN 978-80-7588-040-6 (pdf)

*Památce váženého kolegy, pana Miroslava Fraňka,
od něhož jsem si bez dovolení vypůjčil název.*

Prolog I.

Pneumatiky několika otevřených černých mercedesů s tuhými praporky na blatnicích zaskřípaly na pískem vysypané cestičce před hlavním vchodem zámku Grabenstein.

Zámecký správce, drobný světlovlasý muž, lehce prošedivělý, v rajtkách a v nazelenalém saku s kostěnými knoflíky, vyběhl ze dveří a zastavil se u dvířek prvního vozu. „Heil Hitler,“ řekl a zvedl ruku k pozdravu.

„Heil,“ odpověděl zavalitý standartenführer. „Už to není, co to bývalo, Tischlere. Jedeme opačným směrem, než jsme byli zvyklí, nichtwahr?!“

Třeba podotknout, že se tady mluví německy, ale nebudme tak důslední a odpuštěme si originál s českými titulky; z časů, kdy jsme němčinu povinně šprtali, jsme už dávno vyrostli.

„Věřím v konečné vítězství,“ řekl Tischler.

„No ja, ja,“ pokývl standartenführer Schmellheinz a poklepal správci Tischlerovi na rameno. „Vidím, že vás optimismus neopouští.“ A když Tischler neodpověděl, pohlédl na řadu zavřených okenic v průčelí a konstatoval: „Zámek, jak vidím, je prázdný...“

„Už dlouho,“ řekl Tischler. „Doktor zmizel koncem března. V poslední době se tu nikdo z pánů důstojníků neukázal. Nechci si to vykládat jako nevděk, pane standartenführere...“

Schmellheinz ho neposlouchal. Vysoká vzosná blondýna s malým, snad čtyřletým děvčátkem se objevila v hale za otevřenými hlavními dveřmi. „Mein Gott, ale to je přece pan standartenführer!“ řekla. „Snad jste nepřijel na zdravotní dovolenou? Bohužel, není tu zdaleka tak léčivé prostředí jako kdysi.“

Standartenführer Schmellheinz vystoupil z mercedesu. „Jsem šťastný, že vás tu vidím, madam,“ řekl a políbil jí ru-

ku. „Člověk má pocit, že je všechno při starém. Guten Tag, Fräulein Johanna!“

Děvčátko tiše pozdravilo a schovalo se za matku.

„Stále tak ostýchává?“ zasmál se esesman. „Německo bude potřebovat odhodlané ženy. Budoucnost –“

„Soumrak bohů,“ řekl Tischler.

„Až bude vaší dceři dvacet, slunce zase vyjde,“ na to standardenführer Schmellheinz. „Partyzány tu nemáte?“

„Tady?!“ pousmál se Tischler. „Myslím, že se s nimi nadělá víc, než za co skutečně stojí; pokud vůbec existují. V každé válce se najdou banditi i dezertéři.“

„Možná by vás optimismus přešel, kdybyste s nimi přišel do styku.“ Vzal správce za loket a poodešel s ním dva tři kroky. „Poslyšte,“ pokračoval polohlasně, „dnes dopoledne jsme likvidovali Rudolph. Provolával byste *heil Hitler*, kdyby vás postavili ke zdi? Myslím Rusové – nebo třeba partyzáni?!“

„Proč se ptáte?“

„Protože já bych to neprovolával, rozumíte? Proklínal bych chvíli, kdy jsem oblékl tuhle uniformu. Nebo bych volal maminku. Po tom, co jsme většinu odsunuli, zůstalo na Rudolphu asi dvacet heftlingů. Samozřejmě jsme je museli zlikvidovat; pustit je, dali by se k partyzánům. Ostatně to byli zločinci, ne? A taky toho za těch pár měsíců, co pracovali na Rudolphu, poznali příliš mnoho... Věděli, co je čeká; přesto na nás docela drze pokřikovali, nadávali nám do sviní a provolávali slávu Stalinovi, Rusům, Internacionále... Netrvalo to dlouho, ale dostal jsem z toho pálení žáhy. Nervy, rozumíte? Führer udělal chybu, že se pustil do toho východního tažení... a že přehnaně důvěřoval rychlosti tankových divizí. Ještě tak Ukrajinou, tou se to uhánělo; ale u Stalingradu nebo před Moskvou, v té ruské zimě, kdy zamrzal i benzin...?!“ Odplivl si. „Dnes už nemá smysl povídat si o tom; stalo se, stalo.“

„Führer,“ na to Tischler, „udělal, co udělat mohl. Neúspěch ruského tažení padá zcela na vrub těch omezených starých generálů. Proč na východní frontě neveleli lidé jako vy?!“

Standartenführer Schmellheinz věděl až moc dobře, proč využil svých konexí v Berlíně a po úspěšném tažení Ukrajinou se dal z fronty odvolat. Měl na starosti podzemní továrnu Rudolph, když předtím prošel praxí v Mauthausenu, Terezíně a Dachau. Dělal svou práci dobře také proto, aby se u ní udržel. Vynášela. V kufru mercedesu měl bednu nacpanou snubními prsteny, náušnicemi, zlatými zuby a tak dále. Byl duben roku 1945 a standartenführer měl spoustu defetistických myšlenek. Báł se o bednu zlata už nějaký čas a v poslední době se ke strachu o majetek přidal strach o život. Sověti se blížili. Z východu bylo slyšet dělostřelbu a v lesích se každou chvílí strhla přestřelka mezi ustupujícím wehrmachtem a troufalými bandami civilistů křížem krážem omotaných kulometnými pásy. Na Západ bylo daleko a standartenführer začínal pochybovat, že dokáže dojet do amerického zajetí s celou kolonou. Ještě byl čas; ale zítra už mohlo být pozdě.

„Rozestavte hlídky,“ řekl svému pobočnickovi, obers-turmführerovi Mühlbachovi. „Zdržíme se jen krátce.“

„Jawohl, Herr Standartenführer.“

„Malé občerstvení?“ zeptala se Tischlerová.

„Neodmítnu, ale proto jsem tu nezastavil. Chtěl jsem vás ještě vidět, madam... vás i vašeho muže. Jeho pevná víra ve vítězství německých zbraní mi vždy dodávala životní optimismus.“

„Prosím, pojd'te dál...“

„Poseděl bych jen tady dole v hale,“ řekl standartenführer. „Rád vidím na své vojáky. Někdy je mi líto, že nemám oči i vzadu.“

V těch dnech byla spousta standartenführerů, kteří by očima vzadu zcela jistě nepohrdli.

„Koňak?“ zeptala se Tischlerová.

„Ó... pokud ještě nějaký zbyl...“

Tischlerová se vzdálila. Malá Johanna běžela za ní.

„Poslyšte, Tischler,“ řekl Schmellheinz, když nahore na schodišti dozněly kroky správcové a hlásek děvčátka, „nezastavil jsem se tu jenom ze zdvořilosti či snad ze sentimentálních důvodů. Na Rudolphu byla spousta materiálu velmi cenného obzvlášť pro Rusy... Vezu to s sebou v bednách... pět bedniček. Plátěný obal, asfalt, zinek, ocel. Relativně nezničitelné. Dnes už se mi ale nezdá pravděpodobné, že se mi to podaří převézt na západ – k Američanům. Chápete?“

„Ale Rusové jsou ještě daleko.“

„Rusové možná,“ souhlasil Schmellheinz. „Zato partyzáni jsou blízko.“

„Nevím o žádných.“

„Ale já o nich vím. Mám v doprovodu dvacet mužů. To nestačí, i když jsme vyzbrojeni jako zvláštní jednotka. Kdyby nás někde skřípli, nedostaneme se z toho lacino – a možná že vůbec ne.“

„Museli by o vás vědět.“

„Kdo ví, jestli o nás nevědí?!“

Tischler mlčel.

„Češi, kteří pracují ve vesnici, s nimi docela jistě spolupracují,“ pokračoval standartenführer Schmellheinz. „Stačí, aby někdo z těch schweinhundů doběhl se zprávou do lesa. Proto se tu nemůžeme zdržet dlouho – jen pár hodin. Ale za tu dobu by se dalo ledacos udělat...“

Tischlerová přinesla láhev a sklenky.

„Připijete si s námi?“ zeptal se Schmellheinz.

„Omluvte mě...“

Standartenführer ji nezdržoval.

Když s Tischlerem osaměli u láhve koňaku, přece jen si sentimentálně povzdychl. „Ach, mein Gott! Ty krásné večery ve dvaadvacátém! Terasa byla plná lehátek a v hale jsme

hrávali šachy. A kuchyň, ta zdejší skvělá kuchyň! Máte ještě tu poločeskou kuchařku?“

Tischler kývl. „Je to loajální žena.“

„Prosit,“ řekl Schmellheinz a zvedl sklenku.

Tischler jen lehce upil a zatočil sklenkou, aby se nápoj rozlil po jejích stěnách a zavoněl, jak se to s ušlechtilým nápojem má; Schmellheinz vypil koňak naráz.

„Pamatujete si tu černou hodinku v salónu?“ řekl. „Vyprávěl jste jistou historku...“

„Myslíte tu o Černé dámě?“ řekl správce.

„Na ja, o Černé dámě!“ zvolal Schmellheinz, kterého koňak jako obvykle vyváděl z melancholie. „Byl tady ten – jak on se jen jmenoval? V civilu nějaký historik... kapitán nebo major, veliký zastánce těch pomatených Hörbigerových teorií – a velký ctitel něžného pohlaví. Vidím ho jako dnes, jak vám visel na ústech. Mluvil jste jako kniha.“ Najednou se zachechtal. „Mohl byste se živit jako spisovatel pohádek...“

„Ale já si přece Černou dámu nevymyslel,“ protestoval Tischler. „Ta pověst se odnepaměti vypráví o zdejším zámku. Černá dáma skutečně existovala, byla na zámku zavražděna za třicetileté války a zjevuje se jako předzvěst neblahých činů.“

„Já vím,“ kývl Schmellheinz. „A má spadeno na uniformy, protože ji zamordovali nějací oficíři. Moc hezké bylo, že jste to vyprávěl nejmíň patnácti německým důstojníkům, kteří si tady odbývali rekonvalescenci po zranění. Proč jste jim to vlastně vyprávěl?“

„Ani nevím...“

„Vzpomínám si, že krátce nato zmizel první z pacientů.“ Standartenführer jako by najednou shodil masku bodrého strýce z bavorské pivnice; v hloubi jeho vodových zřítelnic cosi nebezpečně blýsklo. „Snad si to taky pamatujete...?!“

„Ovšem,“ řekl Tischler. „Těch případů bylo víc – dva nebo tři.“

„Vyšetřovalo to gestapo,“ pokračoval Schmellheinz „a speciální komando. Je to taky jeden z důvodů, proč jsem tady, Tischlere.“

„Nikdy se to přece nevysvětlilo,“ namítl Tischler. „A teď už je pozdě na zjišťování pravdy.“

„Nechci zjišťovat pravdu. Chci využít znalostí člověka, který dozajista ví, kam ti lidé zmizeli.“

„Kdo je to?“

„Vy, Tischlere.“

Správce se pousmál. „Nepodložený dohad. Kdybych já cokoli věděl, gestapo by se to bylo dovědělo první. Nevím, jak vás něco podobného mohlo napadnout. Mýlíte se, pane standartenführere. Nemluvme už o tom.“

„Naopak, budeme o tom mluvit. Ale krátce a jasně. Tenkrát se zjistilo, že stopy všech zmizelých končily u silnice, tam, kde vtéká potok do malého jezírka. Předpokládám, že tam byli vylákáni něčím, co sledovali.“

„V těch letech, pane standartenführere?! Myslíte na nějaké protiříšské živly, bandity, kteří by si troufli na důstojníky wehrmachtu, snad i na muže SS-Waffen – a ve dvačtyřicátém? To snad ne?!“

„Zapomínáte na atentát na reichsprotektora.“

„Ale to byla výjimka... výsadek z Anglie. A tady... snad v souvislosti s Černou dámou? Prosím vás, pane standartenführere... to je k smíchu.“

„Německý parteigenosse nevěří na strašidla?“

„Samozřejmě že ne.“

„Halt!“ ozvalo se zvenku.

„To je jeden z dělníků,“ řekl Tischler. „Ještě jich tady pár mám. Ostatní se nejspíš vrátili domů – nikdo je nehlídá. Myslí si, že je konec války a že si mohou beztrestně dělat, co se jim zlíbí.“

Vyšel ven. „To je zaměstnanec,“ řekl obersturmführerovi Mühlbachovi a obrátil se k dělníkovi: „Co chcete, Hans, ty stromy už leží?“

„Ja, herr Tischler,“ kývl mládenec v otrhaných montérkách, rádiovce a botách s dřevěnou podrážkou, „jdu se zeptat, jestli se mám dát do těch stružek u fontány.“ Jak se přitom od správce ohlédl k fontáně, levé oko jako by mu zabloudilo jinam.

„Počkejte chvíli,“ řekl mu Tischler česky a vrátil se do haly. „Musím dát nějaké příkazy, pane standartenführere. Pokud hodláte pokračovat v načatém rozhovoru o těch bedničkách z Rudolpha, bude lepší, když tu Čechů bude co nejmíň. Nejsou hloupi, víte. Například zrovna tenhle šilhavec studoval v Praze na vysoké škole – dokud jsme jim je nezavřeli. On se sice ten jejich Moravec snažil...“

„Richtig,“ uťal správcovo řečnění Schmellheinz.

Měl jiné starosti než dumat o možnostech vysokoškolského vzdělání zotročeného, a přece stále vzpurného obyvatelstva protektorátu, ať šilhajícího, nebo ne.

Tischler vyšel ven a společně s dělníkem se pustil po úzké lesní cestě. Standartenführer si nalil další sklenku a zapálil si cigaretu. Venku se ozvaly hlasy a smích několika mužů jeho ozbrojené jednotky. Ten Mühlbach, pomyslel si, v poslední době nějak zapomíná na přirozenou kázeň mužů SS...

Mladička *kleine blonde* služka vyšla postranní brankou s vrchovatě naloženým podnosem.

„Gründ, Hassnödel, Kupetzki, Funke,“ ozval se hlas obersturmführera. „Ostatní zostřenou pozornost!“

Standartenführer Schmellheinz to všechno vnímal jako za tlustou stěnou. Hlavou se mu honily ponuré myšlenky. Bezesporu bude lepší, když bedny z Rudolpha nechá někde ukryté; jsou v nich materiály o všem, co se v podzemí dělalo, vyvíjelo, připravovalo... Kdyby padl do zajetí, mohl by je vyměnit za svou svobodu. Ale napřed se pokusí zmizet. Pře-

vlékne-li se do civilních šatů – Tischler mu jistě něco dá – nikdo ho nemusí poznat. A bednu se zlatem tady taky nechá... Sice se mu nechtělo s ní rozloučit, ale nemusí to přece být navždy. Brát ji s sebou, to by byla skoro jistá vstupenka do pekla; její obsah je příliš výmluvný a život mu je v tuto chvíli dražší. Za čas se pro ni může vrátit, kdo ví, jak budou vypadat hranice po válce. Tohle území může zůstat německým – aspoň do jisté míry.

Standartenführer Schmellheinz nebyl politik ani přílišný vzdělanec. Ačkoli se smrtelně bál Rusů, přesto si představoval, že válka skončí podobně, jako skončila ta první. Německo zaplatí reparace, snad mu Spojenci seberou nějaké území – a to všechno se za čas zase změní.

Ne, standartenführer Schmellheinz vskutku nebyl přílišný vzdělanec.

„Braun, Liedler, Schneider, Rosa,“ ozvalo se zvenku.

Děvče se klokotavě zasmálo.

„Nezdržujte vojáky,“ zavolal na ni Tischler, který se vracel z lesa, a smích zmlkl.

„Dělníkům jsem přidělil práci trochu dál,“ řekl správce ve dveřích. „Můžeme pokračovat. Vzpomínal jste na jedno moje vyprávění: Černá dáma, rejtaři... a fontána, která mění barvu.“

„Vida,“ zvolal Schmellheinz, „na to jsem zapomněl. Co že to mělo být s tím vodotryskem?“

„Na každém zámku něco podobného mají... Někde padají obrazy, jinde zase štíty, někde se rozeznívá zvon, a jinde se zjevují krvavé skvrny... Tady máme pověst o krvavé fontáně. Ale ta patří k Černé dámě; prostě tenkrát, když tu cizí vojáky spolu se zámeckou paní cosi sprovodilo ze světa, fontána v parku prý potom chrlila krev. Ošklivé, co?!“

„Jistě, ošklivé... Naštěstí je to jen pověst, že?“

„Ano,“ řekl správce s neveselým úsměvem. „Je to jen pověst – a kdo ví, z čeho vznikla.“

„Existovala vůbec ta – Černá dáma?“

„No ano... byla to jistá Matylda z Grabensteinu.“

„Když pomyslím na vaši ženu,“ řekl standartenführer Schmellheinz, povážlivě pokyvuje hlavou, „je vlastně také něco jako zámeckou paní... Poslyšte, vy se nebojíte, že vás Češi –“

„Bojím,“ kývl Tischler. „Odjel bych radši také, kdyby bylo čím. Všechno na čtyřech kolech, co jezdilo, bylo zrekvírováno pro frontu. Neodvezu rodinu na Sachsově motokole, pane standartenführere.“

„A kam byste chtěl odjet...? Na západ? Nebo jinam? Ostatně – proč? Vám nic neudělají. Nejste voják.“

„Dovedl bych být, kdyby to bylo nutné. Pokud bych odjel... snad někam hlouběji do Říše. Tady to patřilo bývalému Československu – a pokud Německo válku nevyhraje a budou obnoveny staré hranice, staneme se opět bezvýznamnou národnostní menšinou – pokud nás odtud vůbec nevyženou. Ale možné je i to, že mnichovskou dohodu vítězné velmoci uznají; předválečné Československo přece bylo na obtíž i jim – i když to neříkaly nahlas.“

„Vy už našemu vítězství taky nevěříte, co?!“

„Myslím si o tom své... ale ještě bych nerad vynášel rezolutní soud. Vůdce jistě hledá řešení.“

Standartenführer Schmellheinz si ukrutně žmoulal lalok pod bradou, až zrudl jako krocan. „Poslyšte, Tischlere,“ zabručel, „je třeba, abyste tady zůstal. Musíte... je to v zájmu Říše. Ty bedny nechám tady... Najdete pro ně skryš – co nejlepší. Budete hlídat, dokud si pro ty bedny někdo nepřijde, jasné?“

„Pakliže je to v zájmu Říše –“

„Ano?!“

„Můžeme to zkusit.“

„Víte o takové skryši?“

„O té nejlepší.“

Schmellheinz odstrčil sklenici. „Na... tak se do toho dáme, Tischlere.“

„Hned?“

„Bude to tak lepší,“ řekl Schmellheinz. „Potom rozpustím doprovod. Ať se postarají sami o sebe – každý sám. Jistě se tu najdou civilní obleky...“

„Pro všechny těžko.“

„Myslím pro mě... případně pro Mühlbacha... ostatní si budou muset poradit sami.“

„Snad něco najdeme.“ Tischler si se špatně skrývaným despektem změřil pohledem esesmanovu robustní postavu. „Počkejte, podívám se... radši sám.“

Standartenführer Schmellheinz si znovu nalil a okem poměřil hladinu koňaku v láhvi. Nevypil už o dost víc než obvykle? I když v poslední době jeho večery v ubikaci na Rudolphu s poslechem Jobových zvěstí z rozhlasu vypadaly podobně, jenom koňak býval poněkud horší kvality. Pak se jeho myšlenky posunuly kamsi za bahnitý Bug, na letní postup Ukrajinou, zajišťování zázemí v dobytých oblastech... servilita banderovských bojůvek, jejich nenávisť k Židům i Rusům... Jednou viděl docela živě lán zlatého obilí tiše praskajícího pod pneumatikami semperit jeho velitelského mercedesu...

Tischler se vrátil s balíkem sak, vest, kalhot, košil a dalšího textilu v náručí. „Snad si z toho něco vyberete, pane standartenführere,“ řekl. „Vy i váš pobočník.“

„Výtečně,“ kývl Schmellheinz, „ale napřed ty bedny, Tischler...“ Standartenführer při vstávání trochu zavrával, přece jen to s tím koňakem přehnal...

„Vezměte jen několik lidí,“ radil správce Tischler a přidržel Schmellheinze za loket.

„Pět mužů,“ souhlasil standartenführer. „Každý vezme jednu bednu...“ O té se zlatem zatím nebyla řeč a standarten-

führerovi to způsobilo jisté rozpaky. „Eh... je tu ještě jedna menší,“ řekl. „Tu vezmu sám.“

„Jak myslíte, pane standartenführere.“

Vyšli ven, Schmellheinz trochu vratkým krokem.

Muži se jmenovali Braun, Schneider, Funke, Schloss a Kupetzki. Na lesní cestě polohlasně kleli. Bedny byly těžké a hrbolatá cesta vedla do kopce. Tischler šel první, na prsou těžký automat zvaný *sturmgewehr 44* – alkoholem znavený Schmellheinz, který se dřel s dvacetikilovou bedničkou, na kterou nikoho nenechal sáhnout, měl automatu v půli kopce tak akorát a předal ho Tischlerovi, když se nabídl. Standartenführer teď škobrtal sám na konci skupiny a oběma rukama objímal bedničku, která mu přirostla k srdci víc než sám milovaný Vůdce...

„Je to ještě daleko?“ zavolal udýchaně na správce.

Ten se ohlédl. „Není,“ řekl.

Vzduch byl vlahý, buky se zelenaly v paprscích slunce a malá Johanka se vytratila do parku.

Táta odešel někam do lesa s muži v šedozelených šatech a s lesklými, také šedozelenými klobouky. Nesli těžké bedny a Johanku s sebou nevzali. Překvapím je, říkala si, a pak taky navštívím Černou dámu. Vždycky se u ní trochu bojím, ale hraju si tam ráda. Je krásná a mlčenlivá; nikdy mi nepoví ani slovo, ani slovíčko...

Zahlédla postavy mužů s bednami na ramenou proti obzoru. Potom zapadli mezi kmeny stromů a ztratili se v příšeří lesa.

Johanka se rozběhla. Trvalo jí dlouho, než se dostala k začátku cesty. Odbočila po ní ke schodům z černé žuly. Do šumění potoka hluboko dole jako by odněkud slyšela hlasy, byly to mužské hlasy s mnoha ozvěnami; a tak si jako vždycky proti strachu (než ji ochrání Černá dáma) šeptem přeříkala:

*Eins, zwei, Spielerei, drei, vier, Offizier,
fünf, sechs, gehen rechts, sieben, acht, gute Nacht,
neun, zehn, wiedersehen...*

Zbývalo jí jen projít mezi zvláštními vysokými keři s voskovými listy, když se ozval výkřik, o kterém se jí pak dlouho noc co noc zdálo, dokud se nenaučila na něj zapomenout. Byl to nelidský výkřik hrůzy.

Následovala série ohlušujících výstřelů.

A ještě dva... a jeden.

Hned nato zarachotily výstřely u zámku.

Obersturmführer Mühlbach jen vykřikl cosi o zaujmutí kruhové obrany, ale když vzápětí uviděl, jak dva muži padli a s kvílením se svíjejí na dlažbě, obrátil se a vyběhl po schodech do zámecké haly.

Scharführer Schowka sebou hodil za jeden z mercedesů. V lese se míhaly postavy sotva zřetelné v klamných paprscích slunce filtrovaných jarním listím buků. Na pískem posypané cestě ležel a klel jeden z esesmanů s prostřeleným břichem. Opodál vybuchl ruční granát. Za sloupem u hlavního vchodu zámku se kryl další muž a zběsile páčil mezi stromy. Pak přestal a spadl ze schodů. Ještě se pokusil odplížit...

Další salva z lesa ho přibila k zemi.

Schowka nestřílel. Za automobilem ho nikdo z útočníků neviděl. Čekal, zatímco ostatní muži SS-Waffen kolem stříleli a umírali koseni palbou neviditelných.

Kalkuloval s jejich životy.

Další. Zbývalo už jen pět mužů. Jeden z nich zemřel na kraji lesa. Druhý na schodišti před vchodem do zámečku, kam chtěl utéci. Třetí a čtvrtý se pokusili probít a zůstali ležet mezi krajními stromy, z nichž zběsilá palba rvala kůru v roztrpených cárech.

Z lesa vyběhlo několik mužů.

„Dovnitř,“ volal jeden z nich. „Schovávají se tam!“

A druhý řekl: „Opatrně!“

Ozvala se střelba odněkud z domu, ale vzápětí umlkla, když vysoký muž v rudoarmějské lodičce poslal do dveří dávku ze samopalů a vběhl dovnitř.

Následovali ho s vítězným pokřikem.

„Mein Gott,“ říkal si v duchu Schowka, „ať mě nezahlédnou. Ať někoho z nich nenapadne vyjít ven!“

Vymrštil se přes dvířka otevřeného mercedesu standartenführera Schmellheinze. Ještě ho neviděli. Startér. Pořád nic. Plyn, rychlost... Mercedes se pohnul, minul dveře zámečku a rozjel se po příjezdové cestě. Teprve teď se ve dveřích objevil muž se samopalem.

Salva šla mimo a vzápětí ztichla; náboje v zásobníku došly a mercedes zmizel za stromy...

„Čort,“ řekl vztekle střelec.

„Ničevó, staršina,“ řekl mu jiný. „Dostanou ho jinde. Už to nebude dlouho trvat... To hnízdo jsme vyčistili.“

„Podívejte!“ vykřikl mladý chlapec s německou mauserovkou a kulometným pásem přes prsa. „Panebože!“

Fontána před vchodem do zámečku, dávno vyschlá a nemá, vydávala podivný chropot. A pak z ní vytryskl pramínek, jasně červený v paprscích dubnového slunce.

Krátce nato padl hrdinskou smrtí při obraně Berlína sám Vůdce (aspoň tak to hlásil rozhlas a psaly noviny) a hned po něm Berlín. Spojenci si rozdělili Německo.

Grábnštejn, který značně utrpěl při přesunech vojsk a později při přesunech za zlaté horečky, se stal se svým zpustlým parkem, někdejší oborou i okolními lesy majetkem vojenské správy; vstup sem byl přísně zakázán a ponuré události z dubna 1945 už nepřipomínalo vůbec nic. Ostatně – lidé měli svých starostí dost a do módy přišla jiná strašidla.

Prolog II.

Vojín Lacko se podíval na hodinky.

Skříčko bylo zevnitř beznadějně zamžené a ciferník, vkusně pomalovaný a polepený staniolem, v důsledku toho nic neukazoval.

„Do Márii bohovej aj s Ježíškom,“ pravil vojín Lacko nepříliš hlasitě.

Provázky deště byly šedivé i o půlnoci. V mechu to bublalo a na cestičce pokryté vysokou vrstvou loňského listí i jehličí se pod vojenskými púllitry ozývaly mlaskavé zvuky. Vojín Lacko vyrostl na dědině, kde se odjakživa hospodařilo v symbióze s hejkaly, meluzínou a klekánicemi. V tomhle počasí kdejaký smrček připomínal ježibabu a Lackovu víru v nadpřirozeno nevyvrátila ani neutuchající osvětová činnost poručíka Fejfary. V mezích svých možností se na to snažil nemyslet a říkal si, že hodina duchů je už dávno pryč. Za chvíli přivede závodčí střídačku a s ježibabovitými smrčky bude obcovat další člen dnešní stráže u skladu PHM.

„Boha svatého dreveného trímotorového.“

Vojín Lacko si řekl, že raději postojí. Pod nohama to čvachtalo tak, že se zvuky ozývaly víckrát, než měly.

Když stál, neozývalo se nic.

Kromě šumění deště.

Lacko chvíli zíral do lesa, v němž stejně nic neviděl. Byl to prales ohraničený tabulkami POZOR – HRANICE VOJENSKÉHO ÚJEZDA a nikdo kromě strážných tam neměl přístup. Sklad pohonných hmot byl umístěn ve zchátralé budově bývalého zámečku a povinností strážných bylo obcházet kolem dokola. Byl sem přístup jen z jedné strany, nepočítáme-li zarostlou cestu vedoucí od blízkých Blat. Po té se nesmělo dál než na padesát kroků. Blata, to byly bažiny, v nichž se nikdo nevyznal a obcházeli je i při taktických cvičeních. Jednou se tam vydal na houby nějaký roťák od průzkumníků; vrátil se zamazaný blátem od hlavy k patě a nikomu s výjimkou vlastního nadřízeného nepřiznal, co tam